

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1284824/3,4

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב ציון לודאילוז

המערערת (משיבה בתיק 1284824/4): פלונית (ע"י ב"כ טו"ר יעקב קלמן וטו"ר משה ליבוביץ)

נגד

המשיבה (מערער בתיק 1284824/4): פלוני (ע"י ב"כ טו"ר יואל בן שושן)

הנדון: עדיפות דיון בערעורים הדדיים בחדא מחתא והשלכתה על הצורך בערובה להוצאות

החלטה

לפני ערעורים הדדיים של הצדדים בענייני מזונות ילדיהם המשותפים.

תחילה הגישה האם את ערעורה שאליו נלוותה בקשה, חריגה בנסיבות שבהן הערעור כבר מוגש, למתן ארכה להגשתו, לאמור: הגשת הערעור נועדה שלא לאבד את זכות הערעור אם לא תינתן הארכה, אך מבוקשת האפשרות להגיש את אותו ערעור עצמו מאוחר יותר, לכשיכריע בית הדין האזורי בשאלות שבהן לא הכריע בהחלטה שעליה הוגש הערעור ותתאפשר הכללת ערעור אף על הכרעתו בהן, ככל שתרצה האם לערער עליה – בחדא מחתא.

בט"ו בטבת התשפ"ג (8.1.23) הוריתי על תגובת האב לבקשת האם. האב הגיש בקשה לחייב את האם בהפקדת ערובה להוצאותיו, תוך שהוא מתעלם מהשאלה האמורה, ובמשתמע לכאורה מסכים לה, עם זאת לאחר שחודדו הדברים בהחלטה נוספת שנתתי בי"ח בטבת התשפ"ג (11.1.23) הביע האב התנגדות לבקשה האמורה.

במקביל הגיש האב גם ערעור משלו, המצריך את תגובת האם לגופו.

בהחלטה הנ"ל שמי"ח בטבת התשפ"ג (11.1.23) ציינתי גם לעצם הגשת ערעורו של האב יש השלכה על שאלת הארכה האמורה, שכן אם נידרש לדון בערעורו של האב הרי שבטל הטעם למתן הארכה כדי לאפשר לדון בערעור האם בחדא מחתא עם ערעור עתידי על מרכיב אחר בהחלטת בית הדין קמא, שאין ודאות כי אכן יוגש, אל מול היתרון הברור והוודאי של דיון בערעור בחדא מחתא עם הדיון בערעורו של האב.

הבהרתי עוד כי לעצם קיומו של ערעור האב יש השלכה כמובן גם על הבקשה להפקדת הערובה, שכן אם אכן יתקיים דיון מאוחד בשני הערעורים ייתכן שתהיה זו עילה שלא להורות על הפקדת ערובה מצד איש מהצדדים או לחייב בערובה מופחתת בלבד מן הטעם הפשוט שהוצאותיו של משיב לצורך תשובתו לערעור – כשהיא כל שנדרש הוא לעשות, ובעל כורחו, מעצם היותו משיב – מרובות הן מאלה הנדרשות כשתשובה זו כרוכה בהבאת עמדתו בערעורו שלו (לעיתים גם בכתב וודאי בדיון בעל פה), שבה חפץ הוא בלאו הכי.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הוריתי באותה החלטה כי האם תגיב לערעורו של האב בתוך חמישה עשר יום בהתאם לתקנות (וכן כי האב עצמו רשאי להגיב בינתיים לשאלת הארכה, וכאמור לעיל האב אכן הבהיר כי הוא מתנגד לה).

האב הגיש מאז פעמיים בקשה חוזרת לעניין החיוב בערובה.

בפעם השנייה צירף לבקשתו את החלטת בית הדין קמא כי האם לא צירפה אסמכתאות לתביעתה ועל כן ייסגר התיק. לשיטת האב קביעה זו מחזקת את הצורך בערובה להוצאות משום שהיא מהווה טעם להניח כי מדובר בערעור סרק. כן טען האב להיותה של האם בעלת נכסים רבים – מה שלשיטתו מהווה אף הוא סיבה לדרישת הערובה.

האם מצידה הביעה את עמדתה, ברוח דבריי בהחלטה האמורה, כי יש לדון בשני הערעורים בחדר מחתא, ובהקשר לכך ויתרה על בקשת הארכה האמורה, וכי בשל הדיון בשני הערעורים יחדיו יש אכן לקבוע שהערעורים לא יותנו בהפקדת ערובה.

כאמור, מראש סברתי והבהרתי כי ייתכן שלא לדרוש ערובה להוצאות אם יידונו שני הערעורים יחדיו, האם עצמה מסכימה לכך ומבקשת זאת.

האב מצידו סבור לכאורה כי יש לחייב את האם בערובה, אם כי לא ברור אם מודה הוא לשיטתו ראוי לחייב אף אותו בערובה באותה מידה או סבור הוא כי אותו יש לפטור מן הערובה. אך מכל מקום לא שוכנעתי מנימוקיו כי יש לחייב בערובה למרות השיקול האמור המפחית את הסיכוי לחיוב הוצאות בכלל בסופו של יום ומוסיף לסיכוי כי גם אם אכן ייפסקו – ייפסקו ברף הנמוך.

הטענה שהעלה האב, כבר מבקשתו הראשונה לעניין זה, כי מדובר בגלגול רביעי של אותו עניין ולכן יש לקבוע ערובה – אינה משכנעת:

האם טוענת כי ההליך הקודם (שני ה"גלגולים הראשונים") עסק בבקשה לשינוי הסכם ואילו בהליך הנוכחי (בבית הדין האזורי ובערעור זה) מדובר בתביעה להגדלת מזונות (אולי "למרות ההסכם" אך לא מדובר בבקשה לשינוי ההסכם). חלק עיקרי מטענתה כלפי החלטתו הנוכחית של בית דין קמא היא בנקודה זו עצמה שבה טוענת היא כי בית הדין קמא לא בחן די את טענותיה לגופן משום שראה בהן גלגול נוסף של ההליך הקודם, ולא היא. האם אף מטעימה כי גם במישור העובדתי שונות הטענות והעילות שבהליך זה מאלה שהיו בקודמו ועוסקות בשינויי נסיבות שהתרחשו לאחר קודמו. נמצא כי השאלה אם אכן מדובר בגלגול נוסף של אותו עניין או לא היא בליבת הערעור, וקשה אפוא לסבור ולקבל טענה כי נדרשת ערובה בשל קביעה זו עצמה.

ככל שסבור האב כי עצם ריבוי ההליכים שנוקטת האם, ובדגש על הטענה כי טענותיה נדחו בהליכים קודמים, מהווה עילה לחשוש עי ערעורה ערעור סרק הוא ועל כן יש להשית ערובה טרם שמיעתו – גם אם אין מדובר בגלגול חוזר של אותו עניין עצמו – הרי שמדובר בטענה הנכונה לכאורה גם בנוגע לערעורו שלו, שכן גם ב"גלגול הקודם" הגיש גם הוא ערעור על החלטת בית הדין קמא, ועיון בתיקי בית דין קמא עצמם מלמד כי גם שם – כשם שהגישה האם בקשה להגדלת המזונות, ונדחתה, כך הגיש גם הוא בקשה להפחתתם ונדחה.

שני הצדדים "מתחרים" ככל הנראה זה בזה בהגשת הליכים, ואכן יש מקום להצר על כך, אולם לעת הזאת קשה לקבוע מי מהם "ניצח" בתחרות זו בכלל ובמקצה המשני שלה "הגשת הליכי סרק" בפרט, "ניצחון" שה"פרס" עליו הוא חיובו של ה"מנצח" בערובה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ייתכן אכן שהיה מקום לדרוש משני הצדדים גם יחד להפקיד ערובה לערעוריהם, אך מנקודת המבט הרואה בהרתעה מערעורי סרק טעם משני בלבד לעניין הדרישה להפקדת ערובה, בעוד הטעם העיקרי הוא אכן הבטחת ההוצאות, ולעניין זה כאמור קיום הדיון בשני הערעורים יחד הוא שיקול התומך באי-ההוראה על הפקדת הערובה, נוטה אפוא הדעת לכיוון של ההימנעות מן ההוראה על ההפקדה.

אשר לטעם השני שציין האב, יכולותיה הכלכליות של האם:

לא נזקקתי לבדוק לעומקן את הטענות לעניין זה ואת האסמכתאות להן, כמו גם טענות נגדיות, שכן אף אם נקבל את טענתו של האב כלל לא ברור שיש בדברים כדי לתמוך בדרישה להפקדת הערובה. אדרבה, מנקודת המבט הרואה את הערובה כפשוטה, כאמור, בהבטחת הוצאותיו של הצד שכנגד אם ייפסקו, ייתכן שנדרשת היא יותר כשיכולותיו של הלה מוטלות בספק, שאזי יש לחשוש שאם ייפסקו הוצאות ללא שתופקד מראש ערובה להן – לא יהיה מניין לגבותן, ולא כך כשהצד המבקש את הערובה טוען כי הצד שכנגד משתכר מדי חודש בסכומים נכבדים (והללו אינם מוכמנים ומוטמנים במקומות סתר, לפי הנטען, אלא בחשבון בנק) ומודה לכאורה כי אם ייפסקו הוצאות לטובתו – יהיה לו מניין לגבותם.

גם טענתו הנוספת של האב, כי החלטת בית הדין קמא המציינת כי האם לא המציאה אסמכתאות לטענותיה תומכת בהנחה כי מדובר בערעור סרק – אף היא אינה משכנעת יותר משמשכנעת כל החלטה אחרת שבעניינה מוגש ערעור. במידה רבה נראה גם כי הצגתה של החלטה זו כתמיכה בבקשת האב ובטענתו כי הערעור ערעור סרק הוא גובלת בניסיון להטעות את בית הדין, שכן מהעיון בתיק עולה כי האם טענה טענות שונות שבית הדין קמא דן בהן והחליט על דחייתן גם – ואולי בעיקר – בנימוק כי הללו נדונו כבר בעבר, נימוק העומד בליבת הערעור כאמור לעיל. עם זאת קבע בית דין קמא בעניינן של טענות אחרות שהעלתה האם כי הללו ייבחנו אם תציג האם אסמכתאות להן. ההחלטה האחרונה הקובעת כי אסמכתאות אלה לא הוצגו (שכשלעצמה צריכה עיון לכאורה מאחר שבדיון האחרון ובהחלטה שבה נאמר האמור לעיל לא נקצב זמן להצגתן, אלא שלא על כך נסוב הערעור) ניתנה בזיקה לכך, ולא בזיקה לדחייתן של יתר הטענות, אלה שהערעור עוסק בדחייתן, והצגתה כסיוע לטענה שטענותיה האחרות של האם טענות סרק הן גובל, ואולי יותר מ"גובל", כאמור, בניסיון להטעיית בית הדין.

סוף דבר

א. ערעורי שני הצדדים יידונו בחדא מחתא וללא ששמיעתם תותנה בהפקדת ערובה להוצאות (למען הסר ספק יובהר כי למרות האמור לעיל לעניין הסיכוי לפסיקת הוצאות, אין זאת אומרת שלילה ודאית מראש של האפשרות לפסיקת הוצאות).

ב. מזכירות בית הדין תקבע מועד לדיון ותזמן את הצדדים.

ג. ההחלטה מותרת בפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום ט' בשבט התשפ"ג (31.1.2023).

הרב ציון לודאילוז

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה